

את העבודה בתל-אביב בעיקבות זה. היא אמרה לי: "תהיי עצמאית כבר פעם" כדי שלא אהיה שיפחה וסמרטוט של אהוד.
החברות שלנו התחילה כחברות שיטחית, אחר כך אביבה נסעה לחוץ לארץ לחודשיים, וכאשר חזרה הציעה לי לעשות כואר אצלה בבית. התחלנו את הכואר עם זוכה הלוי, אבל היא ברחו כנשוכות-נחש, אחרי הסיפור עם התאומים.
אני מצאתי כאביבה את השכלתנות שלה, כמו אהוד, שהוא איש קרירוח ולא חם. כמו אבי, שגם הוא לא היה חם באופן פסי. אצלה היתה לי הרגשה של כתף של חווק, של פאטדה-מורגאנה. היא פתרה לי את כל הבעיות. היא עזרה לי עם אהוד. היא נתנה לי מכונית גולף. והשתמשנו בה שנה שלמה.

סיפרתי לה את כל מה שעובר לי בראש. החל מהרגשות ובעיות עם בתי. ילדה מתבגרת, ועד בעיות עם חמותי ואחותי. היא אמרה לי בדיוק מה לעשות ומה להגיד. וזה עבד: כאשר אמרתי מה שהיא לימדה אותי, הכל היה בסדר. אבל כאשר שיניתי מילה — זה לא עבד. אין מה לעשות, היא בחורה חכמה:
במשך הזמן הפכתי ממש לאביבה ב', נקשרתי אליה כמו מהופנטת. אהבתי

הצהריים לפי שעון ניו-יורק. מרד עד 11, והייתי מגיעה לירושלים כחצות. אחר-כך עברתי לעבוד בבנק-הפוע"ל לים, בירושלים. אהוד סידר לי את העבודה הזאת כדי שאהיה קרובה לבית.
עד דצמבר 1983 עבדתי רק על בורסה אמריקאית, ניו-יורק-ערך. פוטרתי תי מבנק-הפועלים בעיקבות שינויים בהוראות לגבי מטבע זר. אי-אפשר היה יותר להשקיע בניירות-ערך זרים, והיו צימצומים כבנים.
אחר כך לא עבדתי, חוץ משבועיים, במישרדה-בריאות בירושלים. כבוטיק של אחותי התחלתי לעבוד ביולי 1985, ועבדתי שם עד שנעצרת. עזרתי לאחותי כבוטיק בחשבונות ובעניינים עם הבנקים. עבדתי שלושה-ארבע פעמים בשבוע.

כאשר התחנתתי עם אהוד הוריי היו מאושרים. הוא היה צבר, והם חיפשו קשר לארץ. הם שמחו שהפסתי חתן טוב, עשו לנו חתונה מפוארת בבית-המהנדס.
כשהתחנתתי עם אהוד, היו בינינו יחסים נהררים. העברתי המון תלות לאהוד. רציתי שיהיה גם בעל וגם אבא. חיפשתי אצלו כתף ומישענת. הערצתי את שיכלו ואת התושיה שלו. כל דבר שאלתי אותו, והוא היה פותר לי כל

העדות המלאה של חווה יערי בבית המישפט

„אני מטומנת, אני בכינית, אני אפס!“

אותה במין טירוף. הילדים הונחו, הבית הונח, לא גיהצתי לאהוד את החולצות שלו, לא תיפקתי כאשתי בית. הייתי שורצת אצלה עד השעות הקטנות של הלילה.
אביבה היא בחורה חמה מבחינה פיסית, היא היתה מחבקת אותי ומלטפת אותי. אבל לא היו בשום אופן יחסים לסביבים בינינו: היה לה כוח, כמו הכוח של אהוד. כוח וסמכות, אני לא יודעת להסביר. ראיתי את עצמי כאפס קטן, אדם תלתי, ראיתי כאילו אני כתובה, בתוך אביבה. מנסה לחשוב ולעשות כמוה. רכשתי אפילו את סלנג הדיבור שלה. נשמעתי בתוכה:
בשנים 80'78 נסענו לחו"ל ביחד פעמיים. זה מומן עליידי חברתי תרופות שאביבה הקימה. היא לקחה אותי כפרטנר שלה, והחברה מימנה את זה. נסענו לאיטליה ולארצות-הברית.

בעיה. אהוד היה בשבילי אוריים ותומים.
היחסים בינינו היו טובים, עד שסאדאת בא לארץ. הוא שינה גם את היחסים שלנו. אהוד התחיל לנסוע הרבה, ונעדר מאבית. קודם הוא היה כל הזמן בבית. הייתי לבדי בירושלים. הוריי וחבריי היו בתל-אביב. ירושלים עיר קרה, ולא מצאתי בה את מקומי. הלכתי אחרי הבעל, כמו שצריך. אבל הרגשתי אומללה וכורדה. היתה לי בעיה להיקלט בעיר.

את אביבה גרנות הכרתי כבוטיק. הבוטיק היה בבית-כלל, והבנק של אביבה גרנות היה סמוך לשם. היא היתה לקוחה נכבדה. היא קנתה חולצת משי כ-150 דולר. היא סיפרה שהיא רוקחת, ושהיא עוסקת בבורסה ומש"קיעה את כספי בית-המרקחת. היא סיפרה שמישפחתה בתל-אביב, ובעלה ובתה איתה בירושלים, ושהם היו כי בראזיל הרבה שנים. היא התנצלה על זה שהיא שמנה, וסיפרה שרק עכשיו ילדה תאומים. אחר כך סיפרה שהתי אומים בתל-אביב. אבל לא עבר הרבה זמן והתברר שזה פנטזיה מהראש שלה.

היחסים בין אהוד לכיני הפכו גרועים מאוד כ-1983. היינו כמו שני אנשים זרים בבית. הייתי מכינה לו מיזורה ואהוד היה נוסע. בשנת 1980, בגיל 32, נסעתי פעם ראשונה לחו"ל, עם אביבה.
בעיני אהוד לא מצאה חן מערכת-היחסים שלי עם אביבה. אבל הוא לא הציע לי להתגרש. זה סוג האופי שלי. נפנית למיסטיקה ואסטרולוגיה וסיאנ-סיס. או זה העסיק אותי, זה מילא לי את הנפש.

הוריי לא התערבו ביחסים ביני לבין אהוד. אבל אמי דחפה לי כסף ואמרה לי: "לכו תשלימו". אמי אמרה: "אין דבר, הוא גבר בן 40, צריך להבין אותו, קחי 3000 דולר ותשלימו". הוריי חשבו שכסף פותר את כל הבעיות בבית. אחרי שהתיידדתי עם אביבה, הייתי באה אליה כל יום, או שהייתי איתה בקשר טלפוני מטורף, כל עשר דקות. כי הייתי לבד. משנת 1981 היו קישורי בורסה בינינו.
אני מבקשת סליחה מבית-המישפט, אבל אני נורא מתרגשת!
אביבה עסקה בבורסה עם תל-אביב והכירה עובדי-בנק במחלקת ניו-יורק ערך זרים. עשיתי עיסקי-בורסה משרתים דרך הבית שלה. היא סיררה לי

רצה לקבור את עצמו, הוא התבייש. אבל זו היתה המנטאליות. כסף מזומן בכיס: אין צ'קים ואין בנקים. לא היה לי יחס מיוחד לנכס, לא אהבתי אותה. קיבלתי מהוריי כסף, דירה... עברנו מרירה של שני חדרים לדירה יותר גדולה, רק אבי נתן כסף כל הזמן.

בדצמבר 1967, מייד לאחר שיחרורי מצה"ל, שלושה חרשים לפני גיל 20, התחנתתי עם אהוד. בתל-אביב לא עבדתי. גירדתי ילדים. אהוד עבד בי בירושלה ואתה למדתי באוניברסיטה. נתתי קצת שיעורים פרטיים, וכאשר הילדים שלי היו קטנים היה לי גנון בבית. מרכז חיי היה הבית. היה לי בית למופת! שטיחים מקר לקר שעשיתי בעצמי. כל דבר עשיתי כמו דייל, כל פרט. אהוד התגאה לפני חבריו בבית שלנו. כל מה שרציתי היה שאהוד יהיה מרוצה והכל יהיה יפה. לא ראיתי כזה שום בורסה.
לא חיפשתי קריירה. אהוד היה בעל-קריירה, וזה הספיק לי. עברנו לירושלים באוגוסט 1977. חברים פתחו בוטיק, והציעו לי חצי מישרה. עבדתי עם זוכה הלוי, שאחר כך למדנו אסטרולוגיה יחד. עבדתי רק מיספר חרשים.
בבנק-לאומי עבדתי בשנים 81'82 בתל-אביב. רחוב בני-הנדרה 105. זו מחלקת ניו-יורק-ערך זרים. עבדתי אחר-

הוראה. גרתי בשיכון ככלי, אבי קנה לנו דירה. התחנתנו ב-1967, מייד לאחר שיחרורי מצה"ל.
אבי היה חלפן דולארים וזהב. כשהייתי קטנה, בבית-ספר, והייתי צריכה למלא טפסים, לא הבנתי את זה, וכתבתי: "סוחר". כאשר הייתי ילדה קטנה והייתי חוזרת הביתה מבית-הספר, הייתי תמיד צריכה לקרוא "אמא" לפני שעליתי לדירה. אם קראו לי לעלות, זה סימן שהבית היה נקי. כי תמיד היו פשיטות של מישפחת, אם לא, היו נזרקות עליי שקיות-ניילון כבדות מלמעלה, והייתי צריכה ללכת לשכנה ולהישאר שם עד שאמא תבוא לקרוא לי.
גרלתי על זה שאני צריכה לשמור סוד, לא לדבר. מותר לשקר — אבל אסור להלשין.
אבי היה בשבילי הכל, הערצתי אותו הכי בעולם. היה בינינו קשר מיוחד, אני הייתי הבת האהובה עליו. אני נקראת על שם אמו, וגם היה דמיון ביני לבינו ולבין אמו. לא היה בינינו קשר פסי, אבי לא היה מנשק או מחבק, אבל היה קשר כזה שהוא היה מרוצה ממני כאשר הבאתי 100 בחשבון, מילאתי את הציפיות שלו.
לאמני לא היה תפקיד בחיי. היא היתה תופרת. גרנו בשני חדרים. רק כאשר התחנתתי, נודע לי שלאבני יש הרבה כסף. כשהלכנו לקנות דירה, לאבני היה כים מלא כסף. הוא זרק את הכסף על השולחן של הקבלן. אהוד

כאשר ראתה יערי ביום הרביעי השבוע כי מתקרב מועד עדותה. היא החווירה. רעדה, ולחשה לעבר אחותה ציפי: אני רואה שאצטרך להעיד עוד היום!
כאשר עלתה על דוכן-העדים היתה חיוורת ועצבנית. ידיה הת-עופפו מצד לצד, פניה עברו מהבעה להבעה במהירות הבזק, ועיניה לא חדלו מלהתרוצץ בין השופטים ל- בין סניגוריה. עדנה קפלן ודרור מקרון. התובעת, פנינה עולים לה ישבה סמוך אליה. הגיבה על דיברי יערי בהבעות-פנים ציניות והערות בלש.
מה. אין ספר תנ"ך? שאלה יערי, כאשר עלתה על דוכן-העדים. והשופטת חנה אבנור הזהירה אור תה לומר את האמת. יערי, שראתה כבר כמה עשרות עדים עולים לה עיד במישפטה, לא שמה לב לכך שמה כמה שנים שונה החוק, ושוב אין צורך להישבע על ספר-התנ"ך. כיום משהזימים השופטים את הע-דים שיש לומר את האמת. וכי אי-אמירת אמת על דוכן-העדים היא עבירה שעונשה שבע שנות מאסר.
וכך העידה חווה יערי:
אני בת 39, ילידת פולין, עליתי ארצה בגיל שלוש. גדלתי בתל-אביב כל ימי חיי. למדתי בבית-ספר גורדון ובתיכון אליאנס. שירתתי בצבא ולמדתי באוניברסיטה. הפסקתי ללמוד כשנולדה בתי הבכורה. יש לי תעורתי